شعري مجموعه

خزانه! تا به ویل

حبیب الله قلم مل

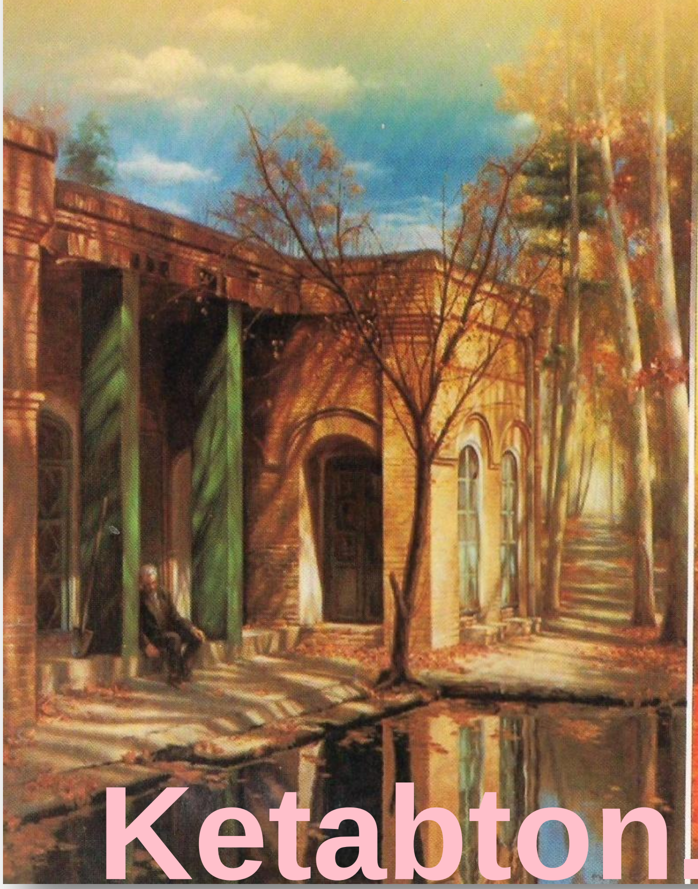

د شاعر پېژندنه

نوم : حبیب الله

تخلص : قلم مل

د پلار نوم : ملا عبدالرحمن

د نیکه نوم : ملا صاحب جان

د زېږېدو نېټه : ۱۳۶۰ش

اصلي سکونت : ژړۍ ولسوالي، د کلاچو کلی

فعلي سکونت : نهمه ناحیه، لویه ویاله

زده کړې : بکلوریا

د شاعرۍ پیل : ۱۳۷۸ش

چاپي آثار : همدغه اثر

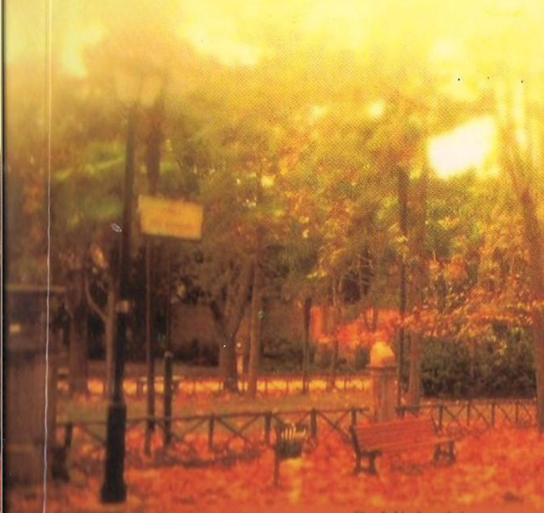

Published by:
Information & Culture De
Kandahar - Afghanistan

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خزانه! تا به ویل

شعري مجموعه

شاعر :

حبيب الله قلم مل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د كتاب ټول حقوق د خپرونكي سره خوندي دي.

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم	: خزانه ! تا به ويل
شاعر	: حبيب الله قلم مل
د ټليفون شمېره	: ۰۷۰۰۳۳۱۸۸۴
خپروونکی	: د اطلاعاتو او کلتور رياست/ کندهار
کمپوز	: خپله شاعر
ډيزاين	: مطيع الله روهيال
د چاپ کال	: ۱۳۸۹ ش–۲۰۱۰ ع
د چاپ شمېر	: ۱۰۰۰ ټوکه
کچه	: ۱۳/۵۰×۲۱ سانتي متره
د مخونو شمېر	: 86 مخه
د خپرونو لړ	: ۱۵
انلاين چاري:	مختار احمد احسان - د لراوبر ډاټ کام برېښنايي کتابتون

www.Larawbar.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

هغه چا ته چي تل يې

په ښو لارښوونو نازولی يم.

حبيب الله قلم مل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب لړليک

1. يادابنت .... اداره ۸
2. د قلم مل د اوښکو هار .... خېږونکی شېرشاه رشاد ۱۰
3. زموږ ځوان شاعر .... الحاج فضل محمد پنهان ۱۴

- **غزلي**

4. چي پر خوله مي ستا د نوم لفظونه راسي ۲۰
5. ډېر مي ستا ښکلا ته انتخاب د تورو خام دئ ۲۱
6. څوک چي حصه په پاک هنر کي لري ۲۲
7. زه د ښبان په نيت راوړم تار تر کتابه پوري ۲۳
8. د لويي لاري لارويه وايه چيري به ځو ۲۴
9. اوښکي که مي وژباړي معنی بې غم او وير راسي .. ۲۵
10. د لاس په څېر يو درد دئ د زړه ور مي ټکوي ۲۶
11. ناستي د خيال تر ونو لاندي هيلي ۲۷
12. د اسلامي مقدساتو درناوی په کار دئ ۲۸
13. ښکلي که ښکلاوي سره کښېښستي ۲۹
14. د پوهي څو ذري وي پر مغزو راواوښتي ۳۰
15. زه په غم کي يم بې غمه له خوښيه ۳۱
16. له مريني ما ژغوري حيا راته حيات راکوي ۳۲
17. له درده زېږو او دردونه زېږي زموږ له وجي ۳۳
18. په تلو دي راغله جوړه غم او اختر ۳۴
19. د شعر په بڼ کي مو جوړ کړی د غزل سيمينار ۳۵
20. د سيني په صندوقچه کي د ښکلا په پوښ کي ۳۶
21. نه مي فرېب خوښ نه په طبعه د سراب يم ۳۷
22. کاروان تندي اخسيتی دئ ځاروان تندي ۳۸
23. د مهرباني مور کچکول سوه په دوعا لاسونه ۴۰
24. د بخت آس د پوهي توره راسره وای ۴۱
25. وزي مي د سترګو له دالانه د نظر مرغۍ ۴۲
26. بلوم د نن په غېږ کي د سبا د اميد شمعه ۴۳
27. ستن سه زموږ د زړونو پرهر وګنډه ۴۴
28. د نړۍ واړه خلک لوړ دي او موږ لاندي خلک ۴۵
29. وواياست ملګرو څه رقم غزله وليکم؟ ۴۶
30. دا چي خولې يې له ګرېوانه تر لمنو راځي ۴۷
31. د زړه په ښار کي مي د هيلو فقيراني ګرځي ۴۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

32. نه لرم ملګرۍ په ملګرو کې د زړه سره ۴۹
33. نفس مو پخپله د غلیم غوندي شیطان غوندي دئ .. ۵۰
34. سور لعل مو دئ په لاس کي که مجمر مو دئ ۵۱
35. کنبېباسه دا زړه مي ستا د میني په جال کنبېباسه ... ۵۲
36. په تخیل کې مي ده ښکلې آئینه ساتلې ۵۳
37. په خېمه کې د حباب مو تول ژوندون دئ ۵۴
38. دا د هسک اوښکې راڅاڅي څکه ښکلې ۵۵
39. د ژوند تاتوبی مو وران سوی په لمبو سوځلی ۵۶
40. راځئ ملګرو نمانځو په شعرو کې انار ګل ۵۷
41. له خزان جابره څکه بهار بد وړي ۵۸
42. افکار چي څپرندوی سي د لفظونو پای و سر ته ۵۹
43. ورته نیول چي ډېرو تېټ په احترام سرونه ۶۰
44. دومره مو له زړه سره پیوند تپه ۶۱
45. د فخر ځلی ۶۲
46. شعر مو د کاروان جرس ته ورته دئ ۶۴
47. په تقاضا د نفس چي کله تر هر کاره ورسم ۶۵
48. نه په روڼا نه تروږمۍ کې او سو ۶۶
49. په کاڼو کې دي زړه دئ، که له کاڼو دي جوړ زړه ۶۷
50. څوک چي پر زړه د میني کښت نه لري ۶۸
51. زاړه او نوي یې کباړ کې له بازاره وړي ۶۹
52. ستا د فکر د قاضي په فیصله مري ۷۰
53. کمال دئ په کوښښ کي له ښکلا سره ملګری ۷۱
54. په نوي پوهه فکر ځوان وساته ۷۲
55. د ژوند هره شېبه چي مي د زیار په خولو مینځم ۷۳
56. د وصل وچکالي له ډېره وخته ده راغلې ۷۴
57. کال لکه ونه، میاشتو څانګو یې غوټۍ نیولي ۷۵
58. د احساس اور د تشویق په شونډو پو کړه ۷۶
59. دروازې څکه د ښکلو تکومه ۷۷
60. د سترګو څار مي ستا راتلو ته ستا پر لور اختره ۷۸
61. څلوریځي ۷۹

- **ازاد شعرونه**

62. هسي دئ ژوند د انسان ۹۰
63. خزانه ! تا به ویل ۹۳
64. ډالۍ ۹۶
65. ژوند ۹۸
66. نړۍ ۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

يادابنت

د کندهار د فرهنګي او ادبي بهير په سلسله کي وروستی يوه لسيزه په هنري او ادبي لحاظ د خورا برياوو، لاسته راوړنو او پرمختګونو شاهده پاته سوې ده. د بيان آزادي، د مطبوعاتو خپلواکي او د هنري تخليقاتو لپاره پراخه موقع ميسره سوې ده، په دغه سلسله کي د هنري شاعرۍ سطحه هم تر يوه ځايه لوړه سوې ده او د شعارونو تر څنګ هنري اشعار هم د هېري نه دي.

په دغو هنري شعرونو کي يو هم د ښاغلي حبيب الله قلم مل هغه دي چي ماشاء الله په ډېره لږه موده کي يې د پرمختګ ډېر مراحل طی کړي دي او ډېر ستونزمن موړونه يې په تقريباً يوه ساه تر پښو کښلي دي.

د ښاغلي قلم مل شاعري هر سړی ځانته ورکشوي او په اروېدلو او لوستلو يې ځوک نه ستړی کېږي. د دوی په شاعرۍ کي ځيني ترکيبونه او لفظونه په حق سره په ده پوري مربوط دي او ځوک يې يوازي د ښاغلي قلم مل انحصار ګڼلای سي.

د پښتو ځوانو شاعرانو په لړ کي ښاغلی قلم مل هغه ځوک دئ، چي اشعار يې په دې ارزي، چي په چاپي او کتابي بڼه تر لوستونکو پوري ورسېږي.

د کندهار فرهنګپال والي پوهنوال ډاکټر توريالي ويسا په کندهار ولايت کي د نورو عمراني او تعليمي لاسته راوړنو تر څنګ علمي او فرهنګي لاسته راوړني هم لري، دغو مسايلو ته خاصه پاملرنه کوي او خصوصاً د مهمو کتابو د چاپ لپاره خاصه علاقه مندي لري، چي دا دئ دغه اثر هم د دوی په علمي توجه او مالي مرسته د چاپ جوګه سو.

د کندهار د اطلاعاتو او کلتور رياست د محترم پوهنوال ډاکټر توريالي ويسا له دغي نه هېرېدونکي او نه ورکېدونکي مرستي او ملاتړ څخه ډېر - ډېر تشکر کوي او د لوی خدای ﷻ له درباره دوی ته د اوږده عمر او دغسي نورو برياوو غوښتنه هم کوي.

په ادب

عبدالقديم پتيال

د کندهار د اطلاعاتو او کلتور سرپرست رئيس

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قلم مل د او ښکو هار

څو ورځي وړاندي یو ځوان کندهاري شاعر ښاغلي حبیب الله قلم مل د خپلو شعرونو یوه ټولګه را و سپارله، چي و یې ګورم او څه باندي ولیکم. د دې ټولګي څه شعرونه چي مي ولوستل، د علامه رشاد بابا یوه خبره مي را په زړه سوه، دوی به ویل:

"د یوې ژبي ادب په ټوله عمر کي یو راز نه دئ، لکه د ثقافت او مدنیت نور اړخونه چي لوړ او ځوړ لري، ادب هم د پرمختیا پړاوونه وهي، وده کوي، ځوانیږي، زړیږي او نوي نوي رنګونه مومي".

زما په نظر د پښتو منظوم ادب اوسنی پړاو، د خپلي ودي او پرمختیا په هغه پله کي دئ، چي ماشاءالله د کمیت اړخ یې پر ډیرېدو دئ او د کیفیت اړخ یې هم له پامه غورځول سوی

نه دئ.

ځوان شاعران اوس د پخوا په پرتله د لوست (مطالعې) خورا ښه امکانات او اسانتیاوي لري، د راغوندېدلو ډیري پلمې لري، د شعري الهام له پاره ډېر موضوعات په ټولنه کي لري او ډېر شعرونه هم لیکل کیږي. که د دې تر څنګ د چاپ پر مهال یې د شعرونو په چاڼ (انتخات) کي څه ناڅه سخت دریځه و اوسي، د پښتو منظوم ادب د کیفیت اړخ به مو لا نور هم غښتلی او کروړ کړی وي.

د ښاغلي قلم مل شعري ټولګه، چي ده باندي "خزانه ! تا به ویل" نوم ایښی دئ، ما وکتله، دري برخي لري: د غزل، ځلوریځو، آزاد شعرونو برخي، د ده په شعرونو کي ځیني تشبیهات او سمبولونه لکه: د هسک اوښکه، د وږمو قافله، د نسیم غېږه، معصوم پسرلی، مغرور خزان، د لمر قضا، د رڼا محکمه، د میني وزر ماتی، د کاڼي زړه ... ښه په زړه پوري دي، که زما واک وای، ما به پر دې ټولګي (د هسک اوښکه یا د اوښکو هار) نوم غوره بللی وای.

د ښاغلي قلم مل د شعري ژبي یوه ښېګنه دا ده، چي شعر یې سلیس او روان دئ، تر ډېره حده پوري د اوسنۍ پښتو د ملفوظي (ګړنۍ) ژبي برخه یې پر مکتوبي (لیکنۍ) ژبي باندي برلاسې ده.

د لمر وړانګو لاس را اوږد کړ، د ګل مخ په شبنم مینځي

د نسیم په غېږ کي ځانګي، څکه زانګي او نڅیږي

د معصوم سپرلي و پښو ته د خزان مغرور سر پرېووت

غوړوي لمن د عجز، د غرور له سورلۍ لوېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

پـه هـــار کي د خوښيو، د غـمو زرگـــر غميان ږدي

د اوښـــکو مـرغـلري پـه اميـل کي د گـرېـوان ږدي

د ښاغلي قلم مل په شعرونو کي د ځينو پخوانيو شاعرانو تشبيهات په لړ او ښتې ښه تر سترگو کېږي، چي د شعر خوند يې نور هم ور زيات کړی دئ:

د غـرور لباس که جـــوړ وي له وربښمـــو

په ورو – ورو به د اوربښم لکه گودړ سي

او په ځينو شعرونو کي د اولس درد او خوږ د شاعر عواطف او احساسات دوني اغېزمن کړي دي، چي د هغو ډېر ښکاره بيان په ځانگړې توگه په آزادو شعرونو کي، شعري اړخ يو څه تت غوندي کړی دئ، د دې تر څنگ ځيني تشبيهات لکه: د څو شپېبو پر شا، د ساندو پر شا او يا د اسي نور ترکيبات لکه: جامې په تن کول، زما تر سترگو سول، چي زما په نظر د شعريت ښکلا ته څه زيان رسوي.

د پښتو ژبې په اوسني منظوم ادب کي د ښاغلي قلم مل او نورو ځوانو شاعرانو هڅه او تلاښ د ډېري ستايني وړ دئ، د دوی هر شعر او هره ټولگه مونږ ته د زړه سبک رابخښي.

خو، د منظوم او منثور ادب دنياگۍ د هنر او کماله ډکه دنياگۍ ده، ډېر نفيس او ظريف اړخونه لري، په هغو ټولو پوهېده، ډېري سترياوي او ستومانۍ غواړي که د "توصيه" کلمه پر چا بده نه پرېوزي، نو غواړم د ښاغلي قلم مل د دې ټولگي يوه نيم بيتۍ په لړ بدلون سره د ليکني په پای کي راوړم:

غواص غوندي غوټې پسي وهه، په لاس به درسي

د ښاغلي قلم مل د شعري هسک د نورو رونو اوښکو د ليدو په هيله.

محقق (څېړونکی) شېرشاه رشاد

کندهار - علامه حبيبي واټ

1386 د سلواغې 7

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ ځوان شاعر

شعر هغه منظوم او منثور کلام دئ، چي د اورېدونکو او لوستونکو په عواطفو او احساساتو کي تحریک پیدا کړي و دي کلام یا وینا ته شعر ویل کېږي، حمید بابا وایي:

شعر نه دئ دا خوناب د زخمي زړه دئ

یا د ستي وتلی دم د خــولي د مړه دئ

د ښاغلي ځوان شاعر حبیب الله قلم مل نوې شعري ټولګه (خزانه ! تا به ویل) په پښتني شعر او ادب کي ډېر ګټور ادبي اثر شمېرل کېږي او ژر تر ژره به زموږ د پښتني ټولني د ځوان قشر د استفادې وړ وګرځي، دغه ادیبان، شاعران او لیکوالان دي چي د خپلي ټولني ناخوالي و خپل ولس ته ور په ګوته کوي او د سالمي ټولني په جوړولو کي مهم رول لري، نو له همدې امله یو شاعر او لیکوال د خپلي ټولني ټوله نیمګړتیاوي د شعر، نظم یا نثر په ژبه و خپلو خلکو ته وړاندي کوي، او د خپلي ټولني د ځوانانو ذهنونه ورتنویروي او هغه بې عدالتۍ چي د ده په ټولنه او محیط کي وجود لري خپل ولس په خبروي.

د ښاغلي حبیب الله قلم مل دغه لومړۍ شعري ټولګه پر درو برخو وېشل سوې ده، چي لومړۍ برخه یې شعرونه او نظمونه دي، چي ټوله (۵۲) شعرونه او نظمونه دي، د بیتونو شمېر یې تر ۲۸۵ پوري رسېږي.

دوهمه برخه یې څلوریځي دي، چي ټول شمېر یې (۱۸) ته رسېږي، او دریمه برخه یې ازاد شعرونه دي چي شمېر یې پنځو ته رسېږي.

ځوان قلم مل پخپلو شعرونو کي نوي ترکیبونه په ساده الفاظو کي راوړي دي، د پېچلو او مغلقو الفاظو څخه یې ډډه کړې ده، لکه چي وایي:

اوښکي که مي وژباړې معنا بې غم او ویر راسي

داسي به وي کمي چي خوښي یې له تعبیر راسي

ما ته د تدبیر معمار ماڼۍ ذهن کي جوړي کړي

وراني سي چــپه سي زلـــزله چي د تقدیر راسي

یا دا چي وایي:

ووایاست ملګرو څه رقم غـزله ولـیکم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن د خوشحالۍ او که د غم غزله ولیکم

په پورته بیت کې د طباق ادبي صنعت راغلی دئ، چې د خوشحالۍ او غم تر منځ تقابل موجود دئ. یا دا بیت چې وايي:

زاړه او نوي يې کـباړ کې له بـازاره وړي

دا دي ناترسه ګاونډی پر دغه لاره وړي

په پورته بیت کې د نوي او زاړه تر منځ طباق راغلی دئ. ښاغلی حبیب الله قلم مل وايي:

د ژوند هره شـپبه چې مې د زیار په خــولو مینــځم

د وخت پر تندي پروت سپېره غبار په خولو مینځم

ځوان قلم مل لکه خوشال خان چې د پښتنو د بې اتفاقۍ څخه يې سر ټکولی دئ، چې وايي:

اتفاق په پښـــتانه کې پیدا نه سو

کنې ما به د مغل ګرېوان پاره کړ

بل مثال:

که توفــیق د اتفاق پښـــتانه مــــومي

زوړ خوشال به دوباره سي په دا ځوان

ښاغلی قلم مل هم د پښتنو د بې اتفاقۍ څخه ژاړي او وايي:

واړه د نفاق غچۍ غوخ کړي دي

خدایه دا پښـتون لړ او بر وګـنډه

یا دا چې وايي:

خوشال بابا زوړ او سه ځوان به هیڅکله نه سي

پښتون ولس به نه سي پر یوه خوا سره ملګری

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پورته بيت کي هم د زوړ او ځوان کلمو تر منځ طباق راغلی دئ. قلم مل پخپله شاعري کي د کلاسيکو شاعرانو تخيلي تشبيهات په ساده الفاظو کي راوړي دي، لکه چي وايي:

لـــکه لـمر چي وي نيمی تنـــدر نيـولی
د يار مخ او تور زلفان يې هسي ښکاري
دا صــــدف که د سـره ګل غبږ کي شـــبنم دئ
سپين غاښونه سره شونډان يې هسي ښکاري

په پورته بيتو کي مخ مشبه، لمر مشبه به، زلفي مشبه، تندر مشبه به، شونډان مشبه، سور ګل مشبه به، غاښ مشبه او صدف مشبه به دئ. (لکه) د تشبيه توری دئ، څرنګه چي د تشبيه توری ښکاره پکښي راغلی دئ نو يې مرسله يا مطلقه تشبيه بولي.

په کلاسيکو شاعرانو کي لکه: خوشال خان ختک، رحمان بابا، حميد ماشوخېل، عبدالقادر خان ختک، اشرف خان هجري، کاظم خان شيدا، معزالله مومند، پيرمحمد کاکړ، شمس الدين کاکړ او تر ميرزا حنان بارکزي پوري د (حباب) کلمه پخپلو اشعارو کي ډېره کارولې ده، کاظم خان شيدا وايي:

د حباب په دود يې سر وي بې دماغه
چي نظر په عظم و شان د لوی دريا کا
د حباب په شان يې زړه نمايان نه سي
چي سينه له درده چاکه بيدلان کا
پيراهن راباندي تر لکه حباب شه
خپلو سترګو چي په ما باندي باران کړ
بلندي يې د حباب په شان يو دم وه
څه آماس لري د سر ناکس عجب
پکښي بند وم لکه باد له ناتوانۍ
که صياد کاندي حباب زما قفس
پوشيده يې په پرده خپله هيڅي کړه
نور څه نه لري مستور حباب هرګز
په عالم کي يې اسمان ته حباب وايي
د شيدا صورت هجران په څه حقير کړ

خو ښاغلي قلم مل د حباب کلمه پخپل شعر کي داسي راوړې ده:

په خېمه کي د حباب مو ټول ژوندون دئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

پـه يوه پو د حــيات له كـــوره يـــون دئ

د ښاغلي قلم مل په شعري ټولګه كي د سېلاب، فورم، محتوى او قافيې له مخي كمى نه ښكاري، كه چيري څه كمى پكښې وي هغه د يادوني وړ نه دئ.

په اخيره كي زه حبيب الله قلم مل ته د دې شعري ټولګي مباركي وايم، د پاک خداى ﷻ څخه د ده قلم هڅاند غواړم، پر قلم دې بركت وي.

و من الله توفيق

الحاج فضل محمد پنهان

ده خواجه، څلورمه ناحيه

كندهار

۱۳۸۹/۲/۲۱ ش

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزلي

چي پر خوله مي ستا د نوم لفظونه راسي
د زړه بڼ کي مي مايوسي غوټۍ وا سي

چي وړمه سي ستا د ذکر، پر چاپېره
د خزان د شيطان ځکه ورته شا سي

۱/۵/۱۳۸۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر مي ستا ښکلا ته انتخاب د تورو خام دئ
ستا ښایست بادار دئ زما کلام لکه غلام دي

نن چي دي په ښکلو لفظو یاد کوم د ښکلي نوم
دا هنر په ما کي؟ که کمال مي د الهام دئ؟

تل به دي د حق په سترګو خپل او پردي پېژندل
نه دي ویل دا چي دا پردی دا مي د قام دئ

ټول اوصاف یې لوستي په تورات او په انجیل کي وه
ځکه دي قایل پر نبوت زوی د سلام دئ

نوم یې لا د جهل د پلار وړی وو ستا دې دښمن
خود خوار ابوجهل په کونینو کي ناکام دئ

۱۳۸۵/۱/۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک چي حصه په پاک هنر کي لري
ښکلي افکار هغه په سر کي لري

د سرېټوب يې علامه در ښيم
تاثر د سترګو په نظر کي لري

چي د يقين پر پلونو پل نه ايږدي
د شک پر لار ژوند په خطر کي لري

وجود يې ځکه ټول له وهمه رېږدي
زړه د دوو سترګو په سنګر کي لري

دغه توښه نامناسبه ښکاري
چي "قلم مل" يې په سفرکي لري

۱۳/۳/۱۳۸۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د ښبان په نيت راوړم تار تر کتابه پوري
ته د نغمو لپاره تار وړې تر ربابه پوري

د ساحل څنډه تا ته ژوند کب لره مرګ دئ اشنا
که څه هم لنډه فاصله وي تر دريابه پوري

له سوال کولو سرې* سم سرى په سر ووهى
دغه غريب يې کله پرېښود تر جوابه پوري

باده لړ تم سه په ورتګ کي تجاوز مه کوه
يو څو شېبې لا ستا دي پاته تر حبابه پوري

د اميدو له سينده راوړه "قلم مله" اوبه
په وچ بيابان کي ستا د هيلو تر ګلابه پوري

۱۳۸۸/۳/۱۳

* سره يې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لوېي لاري لارويه وايه چيري به ځو
زه دي وجود ، ته مي زړګيه وايه چيري به ځو

روان له ښاره وو و کلي ته د ژوند په تمه
پر کلي ګرځي تور لوګيه وايه چيري به ځو

مودي سوې تېري لا نشه يو لا اثر يې پاته
مورې دي چنبلي د وير ميه وايه چيري به ځو

اوس د کاروان مهار په لاس کي د پرديو ښکاري
د قافلې د سر سړيه وايه چيري به ځو

د ياراني مزه مو نسته "قلم مله" ياره
زه يم هوښيار ته ليونيه وايه چيري به ځو

۱۳۸۸/۳/۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکي که مي وژباړي معني بې غم او وير راسي
داسي به وي کمي چي خوښي يې له تعبير راسي

ما ته د تدبير معمار مانۍ ذهن کي جوړي کړي
وراني سي چپه سي زلزله چي د تقدير راسي

هيلو بې صبري کول اميد په صبر وويل
صبر سئ ! د صبر خوږ ثمر به مو صابر راسي

غړي د وجود يې مريدان شروع په ذکر سي
کله چي د زړه و کور ته ستا د نامه پير راسي

خوښه به يې نه وي چي په ژوند کي غلطي وکړي
سم سړی وي کله په موضوع کي يو ځاي ګير راسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لاس په خپر، يو درد دئ د زړه ور مي ټکوي
احساس مي سر ته ناست دئ او پر سر مي ټکوي

خبر نه يم چي وړی يم د څو کلو خوبونو
راوينښ به سم بيا هله چي محشر مي ټکوي

زه باد د خزان نه يم چي به پاڼي رژومه
وېرمه يم ځکه هر شرير خطر مي ټکوي

د زرو که د اوسپني سکه يم نه پوهېږم
د پښ پر سندان پروت يم بې هنر مي ټکوي

ماښام دی و تيارو لره نژدې دئ ځکه وايي
د قهر په خپړو هر سحر مي ټکوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناستي د خيال تر ونو لاندي هيلي
په تدبير ډېري درومي وړاندي هيلي

په پاکو زړونو کي چي واوسېږي
سپېڅلي پاته سي څو تاندي هيلي

څوک يې ژوندی ساتي د ژوند تر پايه
د چا وي مړې د چا مړژواندي هيلي

نن د رحمت د سمندر له غېږي
لکه څپې سوې راڅپاندي هيلي

د داسي درنګو شېبو هيله لرم
چي "قلم مله" خاندي، خاندي هيلي

۴/۴/۱۳۸۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اسلامي مقدساتو درناوی په کار دئ
د اجتماع د اساساتو درناوی په کار دئ

منمه چا به دي وي هيلي زخمي کړي ګرانه
ستا د دې درد او احساساتو درناوی په کار دئ

څېره يي مه يادوه ستونزه يې کړه ياده د شخص
دلته د شخص د شخصياتو درناوی په کار دئ

که نيمګړتيا که ځانګړتيا وي دواړي ولټوه
د مشکل حل کې د صفاتو درناوی په کار دئ

چا ته که وايې "قلم مله" نو په نرمه ژبه
وايه ډېر ښه د کايناتو درناوی په کار دئ

۳۰/۴/۱۳۸۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلي که ښکلاوي سره کښېنستي
ځنګ پر ځنګ روڼاوي سره کښېنستي

تا د دوو مینو زړو ازار وکړ
ځکه دوې ګناوې سره کښېنستي

غم له کلي هغه ساعت کډه کړي
خوله کې که خنداوې سره کښېنستي

زما لا جرئت را زیاتوي هنوز
حسنه! که اداوي سره کښېنستي

نن د "قلم مل" د سر امان لره
موري ستا دوعاوي سره کښېنستي

۱/۵/۱۳۸۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پوهې څو ذرې وې پر مغزو راواوښتې
روښاوي سوې، خورې سوې، پر تيارو راواوښتې

د ورځې غبږ خو ستا ده د سبا پر اوږو راسې
منم دې هلته لمره كه پر شپو راواوښتې

د ژبې په كلا كې دې د زهرو ښامار اوسې
خورې خبرې ځكه په ترخو راواوښتې

زموږ تنده ماته نه سوه ځكه تږې يو تر اوسه
سرابه چې په شكل د اوبو راواوښتې

دا ښكلې شاعرې به اخر پرېږدم "قلم مله"
كه يو ځلې مې ګوتې پر پيسو راواوښتې

۵/۳/۱۳۸۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه په غم کي يم بې غمه له خوښيه
نېستمن نه يم څه فرياد کړم له نېستيه

کوڼ خو وې نور به هم کوڼ سې که يې واورې
د دردمن اولس د درد سوې سلګيه
نور يې څه کوې تصوير ته چي يې ګورې
دا راپېښه ده د خپل دوست له دوستيه
له پرهره دي خاموشه اواز اورم
وايې پاڅه دا يې خېژي له خولګيه
سوه د زړه د سمندر په تل کي ډوبه
د غمجنو ارمانو ډکه بېړيه

هسي زړه په خوري و چا ته فايده نه کړي
"قلم مل" دي کړي ځان خلاص له شاعريه

۱۳۸۸/۹/۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

له مړيني ما ژغوري حيا راته حيات راکوي
روح مي راپوه کړي په وجود کي ژوند نجات راکوي

تبادله ده د اسعارو تر منځ زما او د ده
زه مي الهام لره الفاظ دی کلمات راکوي

ښکلا په ښکلي زيږوي د تشويق ښکلی هنر
پر هنريت يې شاهدي ټول کاينات راکوي

دا که زموږ خوښه وي که وي دا به کېږي ضرور
موږ ته دردونه او خوښي د وخت حالات راکوي

دا چي د شپو پر پښو تغمې د روڼايي ښکاريږي
ښايي سهار له شتمنۍ څخه زکات راکوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

له درده زيږو او دردونه زېږي زمورږ له وجي
ستا د احساس پر تن زخمونه زېږي زمورږ له وجي

له زړو پيدا په زړو کي اوسو اخر مرو په زړو کي
داسي به گوري چي نور زړونه زېږي زمورږ له وجي

لکه چي تېر سوله پر تېرو تېر وختونه د وخت
د ژوند په غېږه کي يادونه زېږي زمورږ له وجي

دا که ورانۍ که وادنۍ دي دا به وي همېشه
د نړۍ دغسي کارونه زېږي زمورږ له وجي

شپېږ، شپېږ مو له رنگونو سهارو سره مل
د "قلم مل" د خيال ښارونه زېږي زمورږ له وجي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تلو دي راغله جوړه غم او اختر*
څنګه به لمانځو دا دوه غم او اختر

د ژړېدو او خندېدو لپاره
راځي په دغه اسره غم او اختر

خوږ او خوَږ دواړه سره سوله يو ځاى
سوله پر موږ راايله غم او اختر

نورو ته ځي پر بېلو، بېلو
موږ ته راځي پر يوه غم او اختر

۱۳۸۸/۸/۸

* د شهيد حاجي عبدالرازق (شېرزاد) په ياد ويل سوى.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شعر په بڼ کي مو جوړ کړی د غزل سيمينار
د ګل پر څانګه راچاپېر دي د لفظو مېلمانه

شاعر د زړه د براس په ګرځ ځکه خېمې وهلي
چي په راحت يې لاندي کښېني تر سايو مېلمانه

څوک چي د چا د زړګی رڼغ ته انعکاس ورکوي
خدايه ته مه کړې ! دا خوا خوږي د غمو مېلمانه

له پښتني کاله څه ډېر څه په ورو - ورو ووتل
بد مرغه کرکه او نفاق به وي ترڅو مېلمانه

کوربه پښتون او ميلمه پال دئ خود يې کور ورانيږي
نن يې و کلي ته راغلي بې پښتو مېلمانه

هره ذره يې د وجود پرهر - پرهر ښکارېږي
ملهم بې کله کړي خالقه د زخمو مېلمانه

۱۳۸۵/۲/۲۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سينې په صندوقچه کې د ښکلا په پوښ کې زړه دئ
يا د سرو ياقوتو کان دئ چې د غره غېږ کې ويده دئ

دوی روزلي حيوانان دي چې ويجاړې په سمبال کړي
زموږ چې هر وګړی ګورې د ورانۍ په کار کې ښه دئ

له کاڼه کلې څه راغلی په ړانده ماحول کې اوسې
په تيارو يې پروا نسته د روڼا د کاله نه دئ

چې له اور سره لوبېږي کله ډار کړي له سپرغيو
تار د شمعې په ځيګر کې که سوځېږي باک يې څه دئ

واښه نه خوري ګذاره يې د معصومو زړو په غوښو
دا بچی د مېږي نه دئ دا اولاد د سره ليوه دئ

د پاسته پالنګ له پاسه چې خوبونه په ارام کړي
د دې پسله "قلم مله" دغه واری پر هغه دئ

۱۳۸۵/۵/۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه مي فرېب خوښ نه په طبعه د سراب يم
ماتوم تنده هر تږي ته درياب يم

د نن کار کله پرېږدمه و سبا ته
څه پروا کړي که نن لږ څه په عذاب يم

زړه مي نرم مګر عزم يې د غر کلک دئ
نور په خوی او په خاصيت لکه حباب يم

د زړه کور مي دئ د ځوانو هيلو ځاله
په مستي کي نن راغلی د شباب يم

خوند د عفوي کله سته په انتقام کي
"قلم مله" ياره يار ته په خطاب يم

۱۳۸۱/۸/۱۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاروان تندي اخيستي دئ ځاروان تندي اخيستی
مين خو لا پر ځای پرېږده جانان تندي اخيستی

ببوسه به پر دښته خود له چوله چولاوه وي
چي دلته مو په کلي کي لوی خان تندي اخيستی

له مځکي څه ګيله ده، چي يې شنه لمن سپېره سوه
په دغه ورځو شپو کي لوی اسمان تندي اخيستی

په تنده کي به تاندي له دي خاورو وټوکېږي
دا نه چي نو په للمه کي باران تندي اخيستی

په غبږ کي يې څپې څپې سراب اوړي را اوړي
د تن هر رګ يې وچ دئ بيابان تندي اخيستی

تنها پر موږ راغلي وچکالي نه ده ملګرو !
يوازي کندهار نه ټول افغان تندي اخيستی

چي وي د "قلم مل" ها د قلم سيوري ته ناست وي
په کور کي د عرفان کله انسان تندي اخيستی

د مهرباني مور کچکول سوه په دوعا لاسونه
د خوش نصيب اولاد و خوږ ته دي دوا لاسونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هیلو ځرک د ناهیلیو په تیارو کي ښکاري
د شپو ګرېوان به اخر څیري کړي رونړا لاسونه

د پسرلي له ګلو خپله ورېمه نه جوړېږي
چي پر سرو باندي يي تېر نه کړي هوا لاسونه

چیري چي زړه مي ستا و زړه ته هر کلی ونه کړي
نه کېږي هر څو که دي تاو کړمه پر ملا لاسونه

ځئ چي د زیار خولې کړو توی نن د زحمت پر ځلي
اخر به دا ويجاړ وطن جوړ کړي د چا لاسونه

۳۰/۸/۱۳۸۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بخت آس د پوهي توره راسره وای
وخت موسی تر کوه طوره راسره وای

د تيارو درز مي ګنډی په تار د ستورو
سپينه ستن که ستا له نوره راسره وای

نشه يان به نه وای ړوله به مستان وای
که د جام پر ځاي انګوره راسره وای

د دښمن لاس به مو وخت لا وای پرېچلی
که پر څنګ ولاړ تربوره راسره وای

د ښامار زامو ته دا چاره کافي ده
که د هوډ سخته امبوره راسره وای

(c) ketabton.com: The Digital Library

وزي مي د سترګو له دالانه د نظر مرغۍ
ښکار يې کړي بې رحمه، ستا د سترګو د ښو ښکاري

زه چي ستا و خوا ته هر قدم په توبه اخلمه
ناست وي په خزه کي هر قدم ته د توبو ښکاري

زړونه مو د کاڼو سول د غرو طبيعت ته ورته يو
راسه د وجود غرمو په ننبه کړه د غرو ښکاري

دوه صياده راسي يو يې غېږه کي سپرلی يوسي
بل وي د سپرلي د مست بلبل د ترانو ښکاري

دواړه د ژوندون په ختمېدلو پسي وتي دي
يو دي "قلم مله" که ده وچي يا اوبو ښکاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلوم د نن په غيږ کي د سبا د اميد شمعه
د تيارې زړه به روښان کړي په رڼا د اميد شمعه

خاص له تا کوم غوښتنه ستا جلا ده پېرزوينه
هميشه مو کړې ملګرې يا الله د اميد شمعه

د نيستۍ ماښام کي زېړي د ژړا بچي مايوسه
تل ځلېږي په هستۍ کي په خندا د اميد شمعه

ښخ يي زړي کړل د ميني وايي ګوندي زرغونه سي
دا لفظونه يې پر ژبه وايې دا د اميد شمعه

د تشويق په قدم درومي د هدف منزل ته رسي
دا چي ويني "قلم مله" دا دنيا د اميد شمعه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستن سه زموږ د زړونو پرهر وګنډه!
ستوري پر لمن د سحر وګنډه!

لمر غوندي بې تمې تر هر کوره ځه
ګرانه خوی په دغه هنر وګنډه!

ته چې د خليل پر پلونو پل نه ږدې
ځه ځان ته لباس د ازر وګنډه!

واره د نفاق غچې غوڅ کړې دي
خدايه دا اولس لر او بر وګنډه!

ما ته د کومک په پلمه مه راځه
خپل څيرې ګرېوان او ځيګر وګنډه!

۱۳۸۵/۱۰/۱۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نړۍ واړه خلګ لوړ دي او موږ لاندي خلګ
ځئ ! چي تر هسک ځانونه لوړ کو پرېږدو وړاندي خلګ

د ځوان قوت سره به مل کړو زوړ حکمت د زاړه
د کار سمون ته به سمبال کړو دغه تاندي خلګ
تر څو ځانونه اصلاح نه کړي دغه زموږ وګړي
له دې عذابه به تر هغه وهي ساندي خلګ
چي افسانې خلګو بللې اوس رشتیا وختې
د انترنیټ له لاري هسي چاري کاندي خلګ
څومره چي وس وي فرېب او چل کړي ورور د وروره سره
څومره چالاکه او په ژبه سوه غړاندي خلګ

د "قلم مل" په خبر اوسېږي دلته ډېر انسانان
په ژوند لا مړه دا بې هدفه دا مړ ژواندي خلګ

۱۳۸۴/۴/۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

وواياست ملګرو څه رقم غزله وليکم؟
نن د خوشحالۍ او که د غم غزله وليکم؟

غېږې د نړۍ ته طبيعت ترخه خواږه راوړل
اوس زه د خوښۍ که د الم غزله وليکم؟

راغله د نغمو پر اوږو زما د زړه رباب لره
زه به سندريزه ترنم غزله وليکم

نوره فيصله پرېږدمه دې دردمن وګړو ته
زه به د خپل فکر په قلم غزله وليکم

سيوري د قلم ته د کتاب لمن که ونيسم
هلته "قلم مل" به يو ناګرم غزله وليکم

۱۳۸۴/۱/۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چي خولې يې له ګرېوانه تر لمنو راځي
دغه نېستمن کله نظر ته د شتمنو راځي

نن کوچېدلی د خوښۍ کاروان له کلي څخه
ځکه جوپې جوپې لښکري د غمونو راځي
د څو پيسو په مقابل کي تر هر څه تېرېږي
دغه احوال د دغه ښار له بازارونو راځي
چي قافله د ژوندون ولاړه سي د مرګ غېږي ته
د اجل غشي به مو هغه دم تر زړونو راځي
ته چي مي څومره خندوې هومره خندلای نه سم
ته څه خبر يې چي پر زړه څه د غمجنو راځي

د خس په څېر د وخت څپو يووړی له ځانه سره
کله به بيا ورک "قلم مل" تر ساحلونو راځي

۱۳۸۴/۴/۲۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه په ښار کي مي د هيلو فقيراني ګرځي
لکه په کور کي د شتمن چي مزدوراني ګرځي

هيلي ماشومي وې چي کله د زړه ښار ته راغلې
ماشومي ځواني سوې، زړې سوې لا خواراني ګرځي
خود به يې ژوند خوار او ذليل وي سرنوشت نه لري
په دغه ښار کي څو سوالګري دي پېغلاني ګرځي
د رنځ و ژبي ته مي ګورم، ترجمانه طبيب
سترګي زهيري اړومه مريضاني ګرځي
د ګناه زهر کله کله راته شات ښکاره سي
تاوان او ګټه راته هغه دم يو شاني ګرځي

له "قلم مله" به ملګرو ته نور څه سي پاته
بس دغه کرښې بې د شعر جاويداني ګرځي

۱۳۸۴/۲/۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه لرم ملګرى په ملګرو کي د زړه سره
نه پر شاوخوا سته نه نژدې مي له کاله سره

څومره که دي څوک سپک د سپکتيا په تله وتلي
هومره به نور دروند سې د دروندتيا په دروند تاله سره
ها چي له کلو مي د سږو تودو ملګرى وو
اوس نه راته ګوري په نظر د يو کاته سره
واړه په مطلب د يو او بل ناسته ولاړه کړي
ټوله سره غله دي سره غله دي دا چي مله سره
داسي وخت ته راغلو چي په شپو شپو سره نه وينو
داسي ورځي هم وې چي مو هره ورځ ليده سره

ورځ په ورځ بدلون په تمدن کي د نړۍ راځي
مونږ لا "قلم مله" په غفلت کي يو بيده سره

۱۳۸۴/۴/۱۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

نفس مو پخپله د غليم غوندي شيطان غوندي دئ
په دې وړوکي تن کي پروت دئ د جهان غوندي دئ

بېله شيطان له مالياريه کوي کښت د ګناه
په دغه کار کي روزل سوی د دهقان غوندي دئ

د وجود غړو ښو ته بد بدو ته ښه مه واياست!
خير دئ که زړه مو د هيواد د پارلمان غوندي دئ

ښکلی که ځومره وي سپين مخی افسوس زړه يې تور دئ
په مخ صفا په زړه صفا کله جانان غوندي دئ

له زړه يې ځکه د رڼو اوبو چينه بهېږي
د شمعي تن اوس د اورونو د باران غوندي دئ

۱۳۸۴/۴/۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

سور لعل مو دئ په لاس کي؟ که مجمر مو دئ په لاس کي؟
ملګرو نه پوهېږم که ګوهر مو دئ په لاس کي؟

ساقي د کيني اور مو دئ په زړونو کي بل سوی
د ميني اوبه راکړه تش ساغر مو دئ په لاس کي

د پوهي په ګاڼه به واړه وپسولو ځانونه
د تاندي ځوانۍ وخت لکه سره زر مو دئ په لاس کي

يو څه به لا اورېدي کړو د ديدن شېبې هم نوري
کوتا دئ وخت د ژمي ماځګر مو دئ په لاس کي

قلم خو مي ملګرى دئ که زه د "قلم مل" سم
نمو چي په هنر کوي هنر مو دئ په لاس کي

۱۳۸۳/۱۱/۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

کنبېباسه ! دا زړه مې ستا د مینې په جال کنبېباسه !
داسې لکه روح او تن یو بل په کمال کنبېباسه !

وخت د وړوکتوبه زه به ځان درته ماشوم کړمه
ځه یو ځو لحظې مې د خوبنیو په ټال کنبېباسه !

چیغې پښتنې یې له مغزو ځخه وتلې دي
بیا یې په مغلو زړونو رېغ د خوشال کنبېباسه !

تل سترې ستومان وي د پردو په دیدنو پسې
نن یو ځو شېبې یې ستا د وصل په خیال کنبېباسه

ته د اخلاص غېږه کې لمنه د وفا نیسه
ګوره "قلم مله" ځان په داسې جمال کنبېباسه

۱۳۸۴/۱۰/۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تخيُل کښي مي ده ښکلې آئينه ساتلې
دې آئينې راته جانانه ستا ښېره ساتلې

نه مي هېرېږي که سي تېر پېړۍ پېړۍ کلونه
ما پخپل ذهن کې د يار د کور کوڅه ساتلې
ډېرو ساتلي دي په زړو کي رنګارنګ کلمې
خو ما محبوبه! ستا د نوم ښه کلمه سا تلې
له ډېره وخته مي دښمنه ستا د مرګ لپاره
د زړه په سره پوښ کي ده توره توپنچه ساتلې
د زړه په جام کي خو د ميني د ښکلا اوبه وي
تا پکښي ولي د کينې لويه لمبه ساتلې

چي کوم رهزن يي "قلم مله" نه کړي چور و تالان
د زړه په ښار کي مي د هيلو قافله ساتلې

۱۳۸۴/۷/۱۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خېمه کي د حباب مو ټول ژوندون دئ
په يوه، پو د حيات له کوره   يون دئ

ما د زړه له تاکه جام د مستۍ ورکړ
د خمار شور يې راوړی لړ سکون دئ

لېونتوب مي راته لار د عقل ښيي
چي يې عقل رهنما و اپلاتون دئ

پر ساحل چي مو بېړۍ په غرقېدو سي
ځکه زموږ او جالوان تر منځ بېلتون دئ

لکه سپند چي پر مجمر دود او ايره سي
هسي سوی د نفاق مجمر پښتون دئ

۱۳۸۱/۲/۲۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د هسک اوښکي راڅاڅي ځکه ښکلي راټوکېږي
قافلې به د ورېمو بيا راستنېږي و ستنېږي

د لمر وړانګو لاس را اوږد کړ، د ګل مخ په شبنم مينځي
د نسيم په غېږ کي څانګي ځکه زانګي او نڅېږي

د معصوم سپرلي و پښو ته د خزان مغرور سر پرېوت
غوړوي لمن د عجز د غرور له سورلۍ لوېږي

انځورګر تخيل راغی د ښکلا انځور ورڅخه
جام د هيلو يې په لاس کي د اميد په مې مستېږي

د زمان پر سپينه پاڼه به د ژوند تصوير انځور کړم
ځکه اوس مي "قلم مل" دئ دا هستي بيا نېستي کېږي

۱۳۸۱/۳/۱۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژوند ټاټوبی مو وران سوی په لمبو سوځلی
لېځي مو نغښتي جوړو به دا ويجاړه کلی

څو د يووالي غېږ ته درومو د بېلتون له غېږي
د وحدت هار مو د سمون په زرين تار پېيلی

نن به ريښې د نفاق خېژي له سمسوره بڼه
ځکه ماليار د اتحاد و بڼ ته بيا راغلی

دا تور فلک به کړو زرين په کهکشانه ستورو
ټولي تياري به رڼوو راسره لمر ښاغلی

د "قلم مل" د زړه غوټۍ به پکښې وغوړېږي
نن د خزان په لړمانه کي نوبهار ختلی

۱۳۸۱/۱۸/۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

راځئ! ملګرو نمانځو په شعرو کي انارګل
ښکلا يې ده راوړې په ښېرو کي انارګل

چي ښکاري يې په شونډو اننګو کي رنګيني
زېبښي اوبه رنګيني په ريښو کي انارګل

اسمانه تا د اوښکو مرغلرو تخم ورکړی
چي رايې وړل لعلونه په باغچو کي انارګل

ځپه، ځپه خندا چي يې د خولې ساحل ته راسي
د شونډو غوټۍ ګل کړي خندېدو کي انارګل

د وينو پر ساحل يې "قلم مله" ځان ښکاره کړی
په سره مخ راته ګوري په لمبوکي انارګل

۱۳۸۲/۲/۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خزان جابره ځکه بهار بد وړي
چي له ژونده د سپرلي دا خونخوار بد وړي

لمر قاضي او د رڼا يې محکمه ده
تياره ځکه په راتګ د سهار بد وړي

ښه يي نه ايسي تر سترګو چي غريب وي
شتمن خلګ له نېستمن او له خوار بد وړي

تر دماغه دي در درومي وږمې خپله
و ګلونو ته لاس مه وړه ماليار بد وړي

د بري په تکل زه د "قلم مل" سوم
ځکه لار غلطه نه کړم چي يار بد وړي

۱۳۸۲/۱/۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

افکار چي ځبړندوی سي د لفظونو پای و سر ته
د زړه خبري دُر باسي دماغ تر خولې بهر ته

د جهل په تيارو کي د عرفان سپوږمۍ ځليږي
تېرېږي په رڼا کي د رڼا کاروان سحر ته

و هسک د تمدن ته چي پرواز نه سي کولای
د ميني وزر ماتي ضرورت لري و پر ته

د پوهي ګوهر وکره! د زړه پر شاړه مځکه
چي ومومې لذت د دې لذيذ کښت د ثمر ته

پوهنه "قلم مله" د ژوندون د سمون پانګه
د زړه ور، ورته پرانېزه و دې عظيم هنر ته

۱۳۸۰/۱۲/۲۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته نيول چي ډېرو ټيټ په احترام سرونه
تر خاورو لاندي سول هغه د ننګ او نام سرونه

د احساس اور مو د رګو وينو ته جوش ورکوي
وي به دا جوش په جوش تر څو نه سي تمام سرونه

ژوند لکه لمر د مازيګر څومره غروب ته نژدې
د مرګ تيارې ژر پر راپورته کړي مابنام سرونه

وي په امان به مو سينې تل د نفاق له غشو
که د يووالي سپر ته واړه کړو نهام سرونه

و تفاهم ته "قلم مله" هغه وخت رسېږو
چي قطع نه کړو يو تر بله د کلام سرونه

۱۳/ ۵/ ۱۳۸۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

دومره مو له زړه سره پیوند ټپه
لکه د ملالي د میوند ټپه

تل پکښي کي نغښتي وي د زړونو حال
واړه ده رښتیني بند پر بند ټپه

ټول پکښي د خپلو زړونو راز وایي
ځانته عجیبه شان لري خوند ټپه

کله چي د زړه براس په ټپو ووزي
درد دئ چي خوږه کړي لکه قند ټپه

څوک چي د قلم، مل او همرازه وي
هغه چا پسوللې وي په پند ټپه

۱۳۸۴/۱/۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فخر ځلی

سپوږمۍ وه که دا لمر وو د اسمان له غېږې ولوېد ؟
په شپه کي دي فلکه ! کهکشان له غېږې ولوېد

پېړۍ پېړۍ به مېشت وي لا په زړو کي د وګړو
تنها (رشاد) د ژوند د دې کاروان له غېږې ولوېد

(رشاد) د ارشاداتو راته ډېر څه دي پرې ايښي
دا نه چي لوی (رشاد) مو په تاوان له غېږې ولوېد

چي ټولو ته محبوب وو او موږ واړه پر مين وو
د ميني ستر سمبول مو د جهان له غېږې ولوېد

تشبيه موندلای نه سم (علامه) ته په قاموس کي
په داسي لو ځيرنه کي مي توان له غېږې ولوېد

د مرګ په غشي ولګېد نن زموږ د فخر ځلی
راګروب سو او راپرېوت د افغان له غېږې ولوېد

چي تل د "قلم مل" وو د کتاب سره ملګری
ملګرو نن مو داسي ستر انسان له غېږې ولوېد*

۱۲ / ۹ / ۱۳۸۳

* دا شعر د علامه بابا د لومړۍ تلينې(يادوني) په ياد غونډه کي د علامه بابا په ياد ويل سوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعر مو د کاروان جرس ته ورته دئ
تن کي د انسان نفس ته ورته دئ

زما هيلي ماشومي او اميد ماشوم
کله ستا ناقص هوس ته ورته دئ

زړه پکښي چغيږي د مرغه په څېر
ياد دي د قفس محبس ته ورته دئ

ټوله د وجود په وينو ولمبېد
لړنده غاسل اودس ته ورته دئ

زما سره د زور ډغري مه وهه
توان دي کله زما و وس ته ورته دئ

۱۳۸۵/۱۰/۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تقاضا د نفس چي کله تر هر کاره ورسم
وجدان ته سمه شرمنده چي پر دې لاره ورسم

خاونده توان د څه توښې راکړه سفر لرمه
د لاري مل به کوم عمل کړم چي تر ياره ورسم

څه سر اوسبړي په شپېلۍ کي د شپونکي ملګرو
چي له محفِله د رباب او له سيتاره ورسم

له ګڼي ګوڼي نه چي تنګ سمه په دې بازار کي
د غره په غېږه کي سکون وينم له ښاره ورسم

کتاب د ګل د يادو لولمه د زړه رهيل کي
په دې رقم به ګوندي زه هم تر بهاره ورسم

۱۳۸۵/ ۱۰/۱۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه په روڼا نه تروږمۍ کي اوسو
موږ په یوه دغسي نړۍ کي اوسو

خود یو پراته د ناکامۍ پر درشل
چي د خوبونو په ښرۍ کي اوسو

دوی د مریخ تر پلو ورسېدل
موږ لا په فکر د شپنۍ کي اوسو

نور خلګ ولاړه د خوښۍ تر کلي
موږ لا په ساندو او سلګۍ کي اوسو

د "قلم مل" که سو، هدف ته رسو
بیا به په هسک او په سپوږمۍ کي اوسو

۱۳۸۵/۹/ ۳۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کاڼو کي دي زړه دئ، که له کاڼو دي جوړ زړه دئ
د ټولو زړونه نرم سول خو ستا هغه زوړ زړه دئ

د دوبي په ګرمۍ مرو او د ژمي په یخنۍ مرو
دې دواړو یو وژلي، که يې ګرم که سوړ زړه دئ

ښکاره که ارام درومي خو وجود کي يې دننه
بدلون او انقلاب وي او په جوش دهر خُوړ زړه دئ

بدن که دي ډېر غټ دئ خو هر کار دي د ماشوم دئ
ما ډېر وې دورند تللی خو دا ستا څومره ووړ زړه دئ

دا رنګ يې "قلم مله" د غریب دئ دا څه سِر دئ
خو پټ يې په سینه کي ډېر غني او یو موړ زړه دئ

۱۳۸۵/۱/۲۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک چي پر زړه د ميني کښت نه لري
خالي کالبوت دئ څه ارزښت نه لري

لاندي کوي تر سر جوړه لاسونه
ځکه، غريب دئ چي بالښت نه لري

راوړه د شعر ژبي ته نوي الفاظ
چي تل ژوندي اوسي زړښت نه لري

په يارانه بې اعتبار نه کوې!
دا اسره ګر د چا درنښت نه لري

د "قلم مل" سه د کتاب ملګری
ياري د نورو څه پايښت نه لري

۱۷/ ۸/ ۲۰۰۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

زاړه او نوي يې کباړ کي له بازاره وړي
دا دي ناترسه ګاونډي پر دغه لاره وړي

دوی خو د شپې له تور لباسه زغري جوړي کړلې
موږ يې جګړې ته خود ډېوې دي تر سهاره وړي
ځومره چي وس مو وي هغومره مي په کاڼو ولئ !
ما په رښتيا ډېري فايدې له دې سنګساره وړي
ځوک مو له دوبي ځوک له ژمي ځخه سر ټکوي
چا دلته ستونزي له خزان چا له بهاره وړي
خود به يې ژبه ګنګوره وي د فرعون له لاسه
موسي و خولې ته سرې سکروټې له انګاره وړي

د "قلم مل" يم د کتاب ياري به هم پالمه
ځکه خوندونه مي له دې ياری بې شماره وړي

۱۳۸۴/۱۲/ ۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د فکر د قاضي په فیصله مري
ستا له خوښي سره سم هغه شېبه مري

د ناورین په جال کي واړه یو لوېدلي
زما د کلي که هوښیار وي، که ساده مري

که د میني روښا راولو و زړو ته
خامخا به مو په ذهن کي تیاره مري

د بل ملک دا په یوه پېړۍ کي نه مري
دومره خلگ چي زموږ دا په هفته مري

تل په ښو سره د بدو جبران کېږي
ورځ چي راسي "قلم مله" حتمي شپه مري

۲۹ /۱ /۱۳۸۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمال دئ په کوښښ کي له ښکلا سره ملګری
دا مه کړه ! چي ته ځان کړې له بلا سره ملګری

کامیابه به سې هله که له دواړو برخمن سوې
د پلار خواست که دي سو د مور له دعا سره ملګری

لمر هم له تیارو بد وړي چي رخصت مازیګر اخلي
راستون سي په صبا کي له رڼا سره ملګری

خوشال بابا زوړ اوسه ! ځوان به هیڅکله هم نه سې
پښتون اولس به نه سي پر یوه خوا سره ملګری

چي سپین زړه مي د تور رنګ په داغونو داغي نه سي
خالقه ته مي مه کړې ! له ګناه سره ملګری

۱۳۸۲ /۱/ ۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

په نوې پوهه فکر ځوان وساته
حيوان هوښيار لکه انسان وساته

ظالم همدا وايي په خوله ملګرو
چې زړه دې پاک او مهربان وساته
که غواړې؟ ژوند په دې نړۍ کې وکړې
نو په سالم عقل جهان وساته
تر څو به غواړې له پرديو مرسته
له ځانه وشرمېږه ځان وساته
د حقيقي مشر به دا شعار وي
وطن ناموس افغانستان وساته

وخت باريک سوی لکه تار اومړی
خاونده! زموږ پکښې ايمان وساته

۱۳۸۲/ ۳ / ۳

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژوند هره شېبه چي مي د زيار په خولو مينځم
د وخت پر تندي پروت سپيره غبار په خولو مينځم

وجود مي لکه ښار زړه مي ښاروال ورته ټاکلی
د دې ښار هر يو غړی به د کار په خولو مينځم

د ميني او يووالي درس به ورکړم و زلمو ته
له کرکي او نفرته څه دا لار په خولو مينځم

د ستونزو پرهرونه که ګنډم د زغم په ګوتو
په غېږ کي د زحمت به ستن او تار په خولو مينځم

تر مرګه به دا هوډ او دا تکل لرم ملګرو
د هر ذهن ماحول د ابتکار په خولو مينځم

۱۳۸۲/۲/۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وصل وچکالي له ډېره وخته ده راغلې
جانانه! دا زما له کمه بخته ده راغلې

د ژوند زلمی د زیار تر پلو لاندي ورته ګوري
دا ځکه د ارزښت ناوې تر تخته ده راغلې

ته خود وایې چي ژوند د خوشحالیو مجموعه ده
ملګرې! پر تا کله شېبه سخته ده راغلې

د زیار نیالګی مي ایښی وو د ذهن کرونده کي
اوس وینم پر ثمر مي هغه درخته ده راغلې

۱۳۸۲/۲/۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

کال لکه ونه، میاشتو ځانګو یې غوټۍ نیولي
د شپو په غېږ کې، یې د ګل ورځو ګېډۍ نیولي

د ژوندون کډه مو، د څو شېبو پر شا ترلې
خو موږ بې غورو، پخپل ذهن کې پېړۍ نیولي

ځئ! د خپل اوښکو، پر ځای توی کړو له قلمه اوښکې
تر څو به موږ د ویر په ستوني کې سلګۍ نیولي

وطنه! بیا دي د حالاتو ګرځ پر مخ لوېدلی
د غم په ونه کې د درد ځانګو غوټۍ نیولي

د لوی هدف پر لور، هر ګام د بري غېږ ته تلل دي
کوچني هدف ته، ډېري لاري ناکامۍ نیولي

۱۳۸۲/ ۷/ ۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

د احساس اور د تشويق په شونډو پو کړه
که د ژوند استعداد غواړې چي نور لوړ سي

په رتبه کي چي اصيل سړی لوړېږي
دی هنوز د تواضع په دوړو خړ سي

ستا له ياده مي د ساه وجود موجود کړه
که نه تن به مي بې دغه روحه مړ سي

د غرور لباس که جوړ وي له وربښمو
په ورو – ورو به دا وربښم لکه ګودړ سي

"قلم مل" لره يارنور وخت ملامت وي
خو کتو کي يار ناګرم، دی ګرم او پړ سي

۱۳۸۲/۱۰/۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازې ځکه د ښکلو تړکومه
ستا د مینې سپین الماس راڅخه ورک دئ

ودانۍ چې مو بدلېږي په ورانیو
د اصلي بنسټ اساس راڅخه ورک دئ
ستا د تن د هر یو غړي په عیب پوه یم
پر خپل ځان باندې قیاس راڅخه ورک دئ
تېښته مغزی او تېښتې سترګی ځکه ګرځم
د غرور د سورلۍ آس راڅخه ورک دئ
ها چې زه یې لټومه معلوم نه دئ
دا چې کښېنته او که پاس راڅخه ورک دئ

د ظالم مخ چې اوس نه سم شین کولای
هغه دروند د وحدت لاس راڅخه ورک دئ

۱۳۸۲/۹ /۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سترګو څار مي ستا راتلو ته ستا پر لور اختره !
د دې ماتم په غېږ کي بيا که سرور خپور اختره !

په دې اميد يو چي ته راسې زموږ د کلي منځته
له بلاګانو څه به کلی سي تش تور اختره !

خوښي دي راکه په بدل کي مو غمونه واخله
د غم و سيوري ته مو مه کښېنوه نور اختره !

د جنګ پر اور که دي د سولي اوبه وښندلې
په هغه ورځ به پر کراره کړې زموږ کور اختره !

د "قلم مل" محل ته مه راځه د ساندو پر شا
راسه د ستري خوشحالۍ پر اوږو سپور اختره !

۱۳۸۲/۹/۲۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوريځې

د ناپوهۍ پر دښت غوړېږي د ګنډېر ګلونه
د پوهي بڼ کي خدایه وتوکوې ډېر ګلونه
سل بهارونه دي قربان سي تر یو داسي خزان
چي راته پاته وي یو څو د ګل په څېر ګلونه
۱۳۸۵/۹/۹

د بحر پر ساحل خو مرغلري پرتې نه دي
غواص ورپسي ځي مدام و تل د سمندر ته
که غواړې؟ چي دیدن د ښکلو ښکلو همیش وکړې
په زړ مازیګري ورځه و غاړي د ګودر ته
۱۳۸۰/۱۱/۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمعه نسکوره وه په غبرګي د ه تيارو ورکه وه
ببرۍ دپوهي مو په سيند کي په کلو ورکه وه
لمر دعرفان وړانګي خورې کړې هره خواسوه رڼا
هغه سپوږمۍ ده ورسره چي په شپو ، شپو ورکه وه
۱۳۸۱/۳/۲۷

په فاني کي دا د پانګو سرچينه ده
هسي نه چي ځواني تېره په غفلت سي
د حسرت ناله به کاندې نه بې* مومې
چي ثرګند درته د دې مستۍ لذت سي
۱۳۸۱/۸/۲۲

د درد غواص راوړي دي ډالۍ د زړه له بحره
د اوښکو مرغلرو ته لمن نيسه ګرېوانه
تر څو چي مو د ژوند قاموس کي تورۍ د نفاق وي
پر پاڼو د شببو به مو ليکلی وي فغانه
۱۳۸۳/۲/۲۸

*بـه يـې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي دوست له دوسته جلا کېږي وايه څنګه به وي
دوه مين زړونه چي بېلېږي وايه څنګه به وي
چي د کلونو مسافر زوی د مور غېږ ته راسي
پسله دوو ورځو چي ستنېږي وايه څنګه به وي
۱۳۸۳/۷/۱۲

لکه لمر چي وي نيمی تندر نيولی
د يار مخ او تور زلفان يې هسي ښکاري
دا صدف که د سره ګل غېږ کي شبنم دئ
سپين غاښونه سره شونډان يې هسي ښکاري
۱۳۸۴/۱۰/۱۸

زړګيه ځان تيار کړه د مشکل د سترګو جنګ ته
احساس مي پاروي د دې قاتل د سترګو جنګ ته
د سوبې ستر برى به مو په برخه وي نن ځکه
د زړه پر ورږو ورم د زغم سکيل د سترګو جنګ ته
۱۳۸۴/۱۲/۱۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه باز ته چي کوتره وي د ښکار وږ
کاشکي هسي وای دا وخت راته د کار وږ
خود و شپې ته بېګانه او پردی ښکاري
دا روڼ ستوری دئ ملګرو د سهار وږ
۱۳۸۴/۱/۱۵

چي باران اوري او يو څوک د بام ناوه جوړوي
خاوند د خام فکر مدام داسي پلمه جوړوي
دلته که څوک د خداي احکامو ته حلې جوړوي
خدای په قيامت کي ورته داسي شريله جوړوي
۱۳۸۵/۷/۱۸

په هار کي د خوښيو د غمو زرګر غميان ږدي
د اوښکو مرغلري په امېل کي د ګرېوان ږدي
هدف د ټولو دا دئ بس چي موږ له منځه ولاړ سو
نو ځکه په جګړه کي ما او تا ته يو نښان ږدي
۱۳۸۵/۱۰/۲۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېکاره وخت ته چي څوک وخت نه لري
دا بختور به ولي بخت نه لري
د تن اولس يې له قبضې وتلی
دوی واکمني د زړه پر تخت نه لري

د ذهن پر اسمان که دي سپوږمۍ وځلېده
بس پوه سه روښنايي ته يي نړۍ وځليده
وجود يي خاوري سوی باد له ځانه سره وړی
پر ځای يي د يادګار پرته ګوتمۍ وځليده

۲۵/۸/۱۳۸۷

د لمس لاس ورغځوم د مستۍ اور ته
ګوندي رايې ورم ګرمي د زړه تکور ته
غم غريب دئ چي زموږ کوي پوښتنه
د شتمني خوښۍ خيال نسته دې لور ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رياضت غشي په لاس د زيار مرغۍ ښکاروم
د ژوند په ونه کي د وخت په لار مرغۍ ښکاروم
هغه ښکاري نه يم چي ژوند د بل ذيروحه اخلم
هغه ښکاري يمه چي تل د کار مرغۍ ښکاروم

ته له هوسايي ستړی او زه يم له ستړيا ستړی
ته هم وايې زه هم وايم څوک به وي تر ما ستړی
ژوند چي پر اوږو وړم نو راحت غوندي احساس
کوم
کله چي مي دی وړي نو يې زه سمه پر شا ستړی

ځای مي په زړه کي لري ځای يې په زړه کي لرم
يو څو خواخوږي دلته په دې کاله کي لرم
ته د لفظو په توره د دښمن سر غوڅوې
هنر د دغه جهاد کله په خوله کي لرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مزل یو دی مګر فرق یې تر مینځ دومره
په ورتګ کی تر راتګ خوشحالی ډیره
داسی هم سته چی ورتلل تر راتلو ګران وی
دزندان د پنجرو خبرمی هیره
۲۳ د روژی ۱۳۹۰/۲/۱۱

ځلوریځه

درد لرم خوږ سوی یم خوږمن یمه
نور له دې خواخوږو ګیله من یمه
ستاسې واک او زور ته ضرورت نسته
پوره په ځان واکداره یم واکمن یمه
قطعه ۲۳ د روژی ۱۳۹۰/۲/۱۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي د پښتون ذهنيت وخوځي او وده وکړي

د پرورښت نوښت وموږ ته جهانيان نه غواړي

د استعمار پوله به ماته کړي سرتيري زلمي

د حصارت په دام کي نور افغانستان نه غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

۱۳۹۰\۱۲\۲۱

لکه څنګه چي دي لمانځو انار ګله
هسي نه يې اړولی دي خيرې رنګ
ستا د پانو ژبې ښورې داسي وايي
چي کلونه مو اغوستی د ځګړې رنګ
ګل دي مينه ميوه وينه ځانګې سوله
د تنې رنګ دي د خاورې د ږيوې رنګ
په رنګونو کي دي ژړه رڼا ښکارې
په اوبو کي دي ښنلی دلمبې رنګ
دا چي پاته دي وجود کي څه سورخي ده
دانسان د ويني لړ څه لا لرې رنګ
نا امنی بد رنګي کوندې ته بد ايسي
دا د امن د پيغلوټي ښايستې رنګ
طبيت ځکه له ځانه سره راوړي
کائينات کوي تو پيربس په همدې رنګ
(قلم مله) دا غزل ځکه پيکه ده
ماليکل د شپې په ګډ سو د تيارې رنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته هینداره ده انځور د نفاق

په کښې تصویر د ناکامۍ ښکاریږي

له دې بلا څه به ځانونه ساتو

ماتې په دې کلي کې بوی ښکاریږي

غواړي غیرت موکړي په ویره بدل

د پلان توپک کي د امرمۍ ښکاریږي

بیده په ویښه یو خوبونه وینو

نه مو بستر نه مو شړۍ ښکاریږي

تنها سُستي کهالي موږ کړیده

مگر تاثیر یي پر نړۍ ښکاریږي

وخت وو هستي موږ ځني کار وانخیست

ځکه شیبې مو د نیستۍ ښکاریږي

د همت مځکه به تر پښو لاندي کړي

د ننګ د خولي وروستۍ سلګۍ ښکاریږي

نه داسي نه ده لکه ته چې وایي

ستا په لفظو کې کمزورۍ ښکاریږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددي کاله دوجود هره زره

سنګرياکور د ملالۍ ښکاريږي

ننګ به ژوندی وي چي ترڅوژوندي يو

په ننګ ګويا به مو خولګۍ ښکاريږي

د(قلم مل) ملګرو داسی وکړی

په نتجه کې نيک بختۍ ښکاريږي

روغه هينداره کي ځانونه ګورئ

ښه پکښي د ورولي ښکاريږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

۸\۳\۱۳۹۰

پسرلی او خزان دواړه دا غاز او انجام زیري
خبروي د کامیاب او د ناکام حالت له ویري
څلور فصله نه دي دا دي زماد کال جانان خویونه
دا يې خوی دی نوي نمانځي د زړو کارنامې هیري
د کوښښ د باز بچي خو دلته ځاله کي نه وي
د شپېو پر سر پرواز کړي الوته کوي ډېر لیري
کښېنستلی یمه ډېر لږ د خوښيو مهمانۍ کي
د غمونو مېلمستیا وي راته کیږي بخي ډیري
د دردونو په محفل کي وخوښۍ ته غزل وایي
ودي خلګو ته حیران یم لېوني دي که سرتېري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

۳/۳/۱۳۹۰

سر د قلم لاس د ادم دی چي جوهر زېږوی

یوازي نه چي سره یو سي بیا هنر زېږوي

زه په رنګوکي تور او سپین رنګ خوښومه په دې

چي توره شپه راته سپوږمۍ او سپین سحر زیږوي

ستا د شنې کرښي شین دیورنډ مي په شنه زړه کښېنوي

ځکه د شنو سترګو خاوند هروخت خطر زیږوي

ماځیګر مه سه چي د خپل رڼا راوړونکی وژني

ځان د سهار په خوی عادت کړه مدام لمر زیږوي

چي د برباد پرځای اباد ،اباد فکرونه روزي

پیړۍ په غیږکي د زمان بس یو بشر زیږوي

دا چي ښارونه په اباد دي دا د خاورو زرې

مه وایه داسي چي قوت یوازي غر زیږوي

د همت توان مو دلتۍ لمبې سوځلای نسي

بیا کې هم وسوځې پوهیږم سمندر زیږوي

د زرغونو پاڼو پلو یې له خوندونو ډک دی

وجود یې ځکه قلم مله خوږ ثمر زېږوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ویل او نه لیکل کړم په خپل ژبه

په (سپېکېنګ) کې مو ترمینځه
(مېک) یو (فایټ) سو
ماول ثنګه ده ول جنګ پر سر د (لایټ) سو
وې ویل دې (سایډ) ته (ډارک) دی رڼا نسته
په (ډیسکس) سره مو (پاس) دا ټوله (نایټ) سو
ډېریم (حفي) چې سوم (لکي) زمایارانو
ځکه بخت مي مخکي (بلک) وو خو اوس (وایټ) سو
نه ویل او نه لیکل کړم په خپله ژبه
ځکه (ټانګ) مي ډېر عادت په (ریډ) او (رایټ) سو
په (رانګ) (تینګ) باندي (آف سیټ) سم په (ویب پیج) کي
په آفت باندي یې (ډرټي) (آل) (ویب سایټ) سو
(ایوری ډې) راته (اډوایس) کړي لکه (باس)
قلم مل ناځوانه ګوره راته (ټایټ) سو
وایي ژبه هویت، مور او ناموس ده
(آبلیګیشن) یې پرمونږ ځکه هر (رایټ) سو

یادونه: دا شعر د هغه چا په باب لیکلی سوی دی چي له خپلي ژبي سره مینه نه لری او د پښتو د سوچه لغاتو پرځای د پردیو ژبو لغاتونه استعمالوی چي دا دوخت په تېرېدو سره و پښتو ژبي ته سخت زیان رسوي او باید له دې کاره خخه ډډه وسی. په دې شعر کي په روښانه الفاظو نه بلکي په رمزي ژبه ورته اشاره سوې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۲ دروژی ۱۳۹۰\۵\۳۱

دهوس دښت دی دامید پکښې هوسۍ ومري

نورو ته ژوند وي خو زمری ومري زمرۍ ومري

تاد تېري پرماشه ګوته ده دظلم ایښې

ته دي هلاک سې په توپک کي دي مرمۍ ومري

له کوم ژوندي مو ازار واخیست اوکه څه بلاده ؟

داڅه سبب دی چی هرګل مو پرغوټۍ ومري

دښه اوبد مړینه ده یو رقم په دې سیمه کي

په یوه مرګ اغزی وو ګل اوهم سیلۍ ومري

کامیاب منزل ته که ناهیلي هڅې هڅه وکړي

دناکامۍ زوی به په کور کي دلتۍ ومري

۲۳ دروژی ۱۳۹۰\۲\۱۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوا ړم د زړه پر مملکت چي محبت پاچا سي
کله به وي هغه ساعت چي محبت پاچا سي
د کرکي ښارکي د حسد د میو پېرا و پلور دی
وي به تر هغه دا حالت چي محبت پاچا سي
دا اوښتون څه سمون نه لری بدلون رانه غلی
کوو تر هغو به محنت چي محبت پاچا سي
ټوله کوښښ کوي چي مینه ډېري رايي يوسي
له دې نه پس يي دغه نیت چي محبت پاچا سي
دبې دردی په کان کي نسته د دردونو غمي
که وه نو سي به را اوچت چي محبت پاچا سي

۲۳ دروژی ۱۳۹۰\۱۲\۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

دځان په ګټه کي چي بل لره تاوان نه غواړي

داسي وګړي دنړۍ بشرته زيان نه غواړي

ستا چي د روح مرغۍ دتن قفس کي نه ځغيږي

علت يې دادی چي نور وزي دازندان نه غواړي

د زړو غمي به دهنر په پوښ کي هر وخت ساتې

دغلو له لاسه دوی په بل ځای کي امان نه غواړي

په انساني مينه ژوندون ته د سړيو ځير وي

خپه په دې وي چي ښه ژوند ولي انسان نه غواړي

دقلم مل د ژوند شپېې اوس دبهار په خير دي

ځکه سپرلی دلته په سيمه کي خزان نه غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ازاد شعرونه

يره مننه پسرليه ياره

۲۳ ۱۳۹۰\۱۱\

سپرليه بيادي پانې

دهغي وني شنې کړې

چي لړزولې وه درنې چاودني

تن سوځيدلی سينه خيري،خيري

هغه دتور دود په لباس کي پټه

ښکاريدل داسي لکه

دچالاسونه ځني

په ببخ کي پرې دواړه

ډيره مننه پسرليه ياره

په طبعه خوړلکه ګنيه ياره

ستاپه راتلو سره عجبه وسوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاسونه اوس ورته د ځانګو په نوم

بیرته راشنه سوه پر پرې کړو ځایو

هغه ژوولی چې وه بم په غاښو

دا څومره ښه سوله زموږ لپاره

چې وني بیا ورکه هستي پیدا کړه

موږ به که خدای (ج) کول خوش بخته سوو نور

ونه د ځانګو په لاسونو موږ ته

د پاڼو ګوتې ښوروي چې راسئ

زما ترسیورې لاندې ساه واچوئ

بیا دیوالي او دسولي غیږکې

یو بل ته غیږې ورکړئ

د محبت لاسونه

په احترام او عزت

پرسینه ونیسئ چې

ترمینځ مو سي راپیدا

خوشبو د میني هوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترخوبه یاست همداسي

دنفرتونوپه ګرځو لړلي

دخدای (ج) لپاره مه کړئ دغسي نور

ځان به هم ورک کړئ زه به هم ورکه سم

که دنفاق خزان حاکم وو دلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

هسي دئ ژوند د انسان

لکه سپېره بڼکه

یا لکه خس او خاشاک

چي وي پر ځمکه پراته

خومره کمزوري واړه

نه لري توان د خوځښت

کله چي باد پرې راسي

باد یې پخپله غېږ کي

یوسي د هسک تر څوکو

هلته یې وګرځوي

خپل د اوږو پر سرو

دوی ته دا حس پیدا سي

وایي د حال په ژبه

څومره مو لوی دئ عزت

څومره مو لوی دئ هیبت

څومره واکداره یو موږ

دا لو نږی چي ګورې

زموږ په قبضه کي واړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوړ مو پر ټولو قدم

لرو ملګرو ډېر برم

خو په دې نه پوهېږي

چي موږ د بل په قدرت

راغلو تر دغه ځایه

بس غورځنګونه کوي

د هغه چا پر سرو

چي دوی یې وي راوړي

تر دغه لوړو ځایو

کله چي هغه قوت

لیري کړي دوی له ځانه

او خپل قوت ترې واخلي

توان یې له ځانه ووزي

په هغه دم ولوېږي

د هغه برم له غبېږي

سي را ایله له پاسه

بیرته د مځکي لور ته

بیرته ساده غوندي سي

لکه چي مځکي دوی وه

دا د فلک بازي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا لوبه‌ده د زمان

هسي دئ ژوند د انسان

هسي دئ ژوند د انسان

۱۳۸۴/۲/۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

خزانه ! تابه ویل

خزانه ! ته لکه مغروره قاتل

چي زمونږ کاله ته راغلې

په اول وار دي د معصوموويني

د شرابي په رنګه وڅښلې

دواړه لاسونه دي په ولړله

په الواني دي کړله

لکه پنجې د زمري

چي د مظلومي غرڅنۍ ښکار يې تازه کړی وي

په قهرجنو سترګو

دي، هري خوا ته کتل

تا به ويل هوار به کړم د پردېسيو ټغر

د بد بختيو ټغر

د بېوسيو ټغر

د شنډ هيليو ټغر

د مايوسيو ټغر

(c) ketabton.com: The Digital Library

تابه‌ويل زه به همدا سي تل تر تله اوسم

چي د بېكسو او بېوسو په سرونو به زه لوبي كوم

د ګيند په څېر بې هره خوا غورځوم

ګورئ ! د ظلم د دې څلي انجام

له هسک اسمانه به پر مځکه پرېوزي

په کبرجنو سترګو

به بيا ونه ګوري و هري خوا ته

سپور وو څو ورځي د غرور پر سورلۍ

ملګرو ! راسئ اوس يي حال وګورئ

پښو تې* لوېدلي دي د عدل کړۍ

لمن د عجز غوړوي په عجز

خو خبر نه وو چي همدا سپرلۍ او دا وګړي

د ځان غمخور ځان ته سردار به لري

ساقي، ساغر به لري

جام او خمار به لري

بڼ او ماليار به لري

ګل او بهار به لري

دا يي په ياد کي نه وه

چي پر سر لار لري غر

*تـه يـې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه اوس هري خوا ته ګوري په ذليلو سترګو
اوس را څرګنده سوه رڼا خپل سپين پلو غوړوي
کورد ستم ورانوي
زړه پر مستي راولي
ويده ماغزه ويښوي
نوي ګلان وا کوي
بلبل پر څانګه د ګل
د نغمو شرنګ جوړوي
راکوچوي ورلره
پرخه خپل سپيني کيږدی
پرخه پـه غېږ کي د ګل
خپلي کيږدی دروي
تر لمر ختو پوري وي
زموږ پر کلي راخوره وره سوه
سپينه رڼا ده سپين پلو غوړوي
خزانه !تا بەویل
چي سپرلی بيا نه راځي

۱۳۸۲/۱/۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

اختره ! راوړې د خوښیو ډالۍ

د نېکمرغیو ډالۍ

راکړې و موږ ته د ګلونو د ګېډیو ډالۍ

د خوشبختیو ډالۍ

د مهربان مشر په خېر زموږ و کاله ته راسې

و موږ ته راوړې د خوښیو شېبې

ستا په راتلو سره په تن کړو ښکلې ښکلې جامې

موږ دې هم نمانځو په خوښیو سره

په خوشحالیو سره

موږ دې راتګ ته هر کلی وایو هر کله راسې

اختره تا ته هوسونه کوو

میدان کې ناخو اتنونه کوو

دلته خپګان ته خاتمه ورکوو □□

په برکت دې ورکوو و یوه او بل ته غېږه

غاړه په غاړه یو خپه که ناخپه وکړې

د زړه آئینه مو راصفا کړې د وحدت په اوبو

د اخوت په اوبو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته‌مو هرځل کښېنوې

موږ پر يوه دسترخوان

خو موږ بدمرغه ستا د تللو سره

بېرته راستون کړو ها نفاق هغه بد مرغه ژوندون

ورسره وکړو بيا يو نوی تړون

کښېنو د کرکي عداوت پر تغر

و منځ ته راوړو د نفرت ګرځونه

تر هغه پوري دا ناورين وي تر څو

چي مو شېبې د انتظار سي ختمي

او بيا راورسېږې

۱۳۸۲/۱۱/۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند

ژوند مو سو کښت د کوکنار

اوس مو له منځه څه وړي

ټول نړيوال راپسې

وايي چي دا مخدره توکي دي

هستي يې زيان رسوي

نيستي يې ګټه لري

ورته چاره په کار ده

ملګرو ! راسئ چي همداسي وکړو

که نه نو موږ به هم له ځانه سره

په اور لمبه لمبه کړي

په اور لمبه لمبه کړي

۱۳۸۵/۹/۳۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

نړۍ

که دې نړۍ ته ځير سو

دا ده فضاء په تن کي

فقط يوه سترګه ده

کله و لمر ته ګوري

کله سپوږمۍ ته ګوري

او کله وي په ننداره د ستورو

چي ټول خاموش لګيا وي

او خپل کارونه کوي

وي د سکون په غېږ کي

خو د دې خواري سترګي

دننه يو عالم غمونه زېږي

دې ته ارمان درېږي

د خپل وګړو پر حال

انسانه ستا له غمه

څو ځاځکي اوښکي توی کړي

غواړي چي ستا او له خپل ځانه سره

پوره خواخوږي ښکاره کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپله هستي ښکاره کړي
د دې غمجني اوښکي
چي کله وا ورېږي
ترې سېلابونه جوړ سي
ترې دريابونه جوړ سي
د دې د خوار وجود موجودو لره
کله په زيان کله په ګټه واوړي
۱۳۸۲/۲/۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه اوکور ودانی

د ټولو هغو دوستانو او ملګرو څخه نړۍ مننه، چي زما سره يې د دې کتاب د چاپ په برخه کي تر خپله وسه هڅي کړي دي.

ځينو دوستانو او ملګرو د لګښت درانه پېټي ته اوږه ورکړه او ځينو د کتاب په نورو برخو کي خپلي هڅي نه دي سپمولي.

ملګري او دوستان ماشاءالله ډېر دي، د ټولو يادونه به د کتاب ډېري پاڼي ونيسي، زه له ټولو څخه په يوه وار د زړه له تله مننه کوم او د ستر څښتن(ج) له دربار څخه د هغوی د هري هڅي په وړاندي ښو برابره بدل غواړم.

حبيب الله قلم مل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لراوبر ویبپاڼې برېښنايي کتابتون

قدرمنو لوستونکو !

تاسو کولای سئ د لراوبر ویبپاڼې په برېښنايي کتابتون کې زيات شمېر ارزښتناک او په زړه پوري آثار په خپل تفريحي وخت کې مطالعه کړئ .

د لراوبر انلاين کتابتون ستاسو لپاره د لاندينيو موضوعګانو اړوند آثار پر ليکه کوي :

- **اسلام او مذهب**
- **ساينس او تخنيک**
- **سپورټ او روغتيا**
- **تاريخ او سياست**
- **هنر او ادبيات**
- **دماشومانو لپاره**
- **بېلابېل آثار**

www.Larawbar.net/library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library